

Voorwoord

In het midden van Noord-Limburg ligt Bosland. Het is een kloppend hartje natuur dat ver over de grenzen gaat van het dorpje Hechtel-Eksel. Het natuurgebied is zó groot! Er komt gewoon geen einde aan. Je kan perfect door Bosland wandelen of fietsen tot in Pelt, Lommel en Peer. Dit hoort allemaal tot het grootste avonturenbos van Vlaanderen. Dus, een plek waar kinderen de baas zijn!

Voor de dieren is het een aards paradijs. Zoveel natuur en zoveel plekjes om te schuilen. Ze kunnen kilometers lopen zonder ook maar één huis tegen te komen. In zo'n groot bos is er ook meer dan eten genoeg te vinden. Ze zullen hier zeker geen honger lijden.

Stilaan komen er meer en meer dieren van verre landen in onze bossen terecht.

Maar er is iets vreemd aan de hand in Bosland...

Heel lang geleden!

Heel lang geleden waren er twee kleine hertjes. Twee broers. De eerste was goudbruin van kleur, zoals de zon. Hij kreeg de naam Nubin. De andere was grijsbruin zoals de maan en werd Astar genoemd.

Ze groeiden al spelend, hollend en dartelend op tussen de duinen, bossen, velden en watertjes van Bosland. Ze waren niet bij elkaar weg te slaan.

Mama en papa edelhert werden een dagje ouder en vonden dat het stilaan tijd werd dat hun zonen hun taak zouden overnemen. Die taak was, dier en natuur beschermen tegen indringers en ervoor zorgen dat alle dieren blij, gezond en gelukkig zijn.

Ook bomen en struiken begonnen hun takken verder en verder uit te steken, zodat het bos dicht en dicht zou worden. Want waar het bos heel dicht is, zullen indringers niet zo snel komen. Zo blijven de diertjes en wezentjes meer beschermd.

Vanaf dat moment kreeg Nubin de taak om op de eerste heuvel de wacht te houden en Astar op de volgende heuvel.

Ze namen hun taak zo ernstig. Ze durfden niet meer van de heuvel af te komen. Hun poten raakten vast in de aarde en gingen dieper en dieper, net zoals de wortels van een boom.

Zo veranderden Nubin en Astar tot twee grote bomen.

Wat zouden ze nog zó graag eventjes dicht bij elkaar komen en samen door Bosland rennen.

Zoveel jaren later!

Na al die jaren is een deel van het bos dichtgegroeid. Zo zijn er plekjes ontstaan waar vele dieren samen komen. Bevers, boommarters, everzwijnen, reeën en zoveel andere dieren vinden een schuilplaats in Bosland. Sinds kort zijn er zelfs wolven die hun weg naar hier gevonden hebben. Maar tussen al die dieren leeft er nog iets heel anders. Iets wat tot nu toe nog door niemand ontdekt is.

Tussen de bomen door zie je soms hele kleine groene mannetjes rondsleren. Ze zijn ongeveer even groot als kabouterijtjes, maar ze zijn veel slanker gebouwd. Dit volkje noemt zich 'de Pixies'!

Het veilige plekje in Bosland hebben zij omgedoopt tot 'Pixieland'!

De Pixies zijn een lief en zacht volkje. Ze bezitten zelfs een tikkeltje toverkracht. Als zij hulp nodig hebben, moeten ze enkel maar hun vingertje in de lucht steken en driemaal in het rond draaien. Dat kan hen af en toe wel eens goed van pas komen. Ze vallen vooral op door hun dun lijfje, met handen en voeten die veel langer zijn dan normaal.

Hun kleren zijn gemaakt van dingen die ze in de natuur vinden en ze zijn altijd aangepast aan hun omgeving. Hun huid ziet er een beetje grijsgroen uit. Ze kijken in het rond met grote, ondeugende ogen. Door hun kleur, vallen ze niet op tussen bomen en struiken. Dus je moet al heel goed kijken als je ze wil zien. Het lijken wel perfecte soldaten.

Zij kennen alle trucjes om zich te camoufleren. Wat is er nog zo speciaal aan Pixies? ... Zij kunnen praten met dieren en bomen... Nog nooit heeft een mens zo een groen wezentje gezien.

Tot op deze dag!

